

"אנחנו תקועים כאן... במנהרה חשוכה, האוויר נעשה דליל, הראש שלי מסתחרר... אלוקים ישמור, איך נצא מכאן?" לחשה צופיה ואחזה בידי.

"מוכרחים למצוא את הפתח החוצה. בואי נמשיך לחפש דרך לצאת מכאן" ניסיתי לומר בקול מעודד.

"קשה לי לנשום וההליכה רק מרחיקה אותנו מהפתח" היא אמרה בקול חלש.

ישבנו על האדמה הקרה. 'במקרים כאלו אולי עדיף לאגור כוח ולהמתין למישהו שיחלץ אותנו?', הרהרתי.

"היינו קרובים כל כך לפתרון התעלומה, מי יודע אם נדע פעם לאן נעלם סבא בחצות הלילה... אני מקווה שמישהו יבוא לחלץ אותנו ואני לא רוצה לדמיין את פניהן המודאגות של סבתונא ושל אימא" אמרתי.

"וסבא... מה יגיד סבא?" אמרה צופיה ודמעות זלגו על לחייה.

